

Ornella Duday Linares (links) en Kalin Morrow in *Argus Cloud*. FOTO KNELIS

RECENSIE ARGUS CLOUD

Magische eenheid dans, muziek en projecties

Voorstelling: Argus Cloud **Muziek:** Cello Octet Amsterdam **Projecties:** Filip Mikic
Dans: Ornella Duday Linares, Kalin Morrow
★★★★☆

Hallucinaties is de gemeenschappelijke deler waarmee componist Michael Gordon, Cello Octet Amsterdam en choreografe Dunja Jovic een verbond hebben gesmeed. Het resultaat, *Argus Cloud*, raasde een uur lang op magische wijze door de Kleine Zaal van De Oosterpoort.

Gordon was het startpunt. De New Yorkse componist kwam twee jaar geleden met *8* op de proppen, een cellostuk speciaal geschreven voor het Cello Octet Amsterdam. Dunja Jovic, werd in Groningen bekend als een van de topdanseressen van Club Guy & Roni, letterlijk en figuurlijk veelgeprezen, is inmiddels al weer een poos als zelfstandig choreografe in de weer. Zonder haar verleden te verloochenen. Niet voor niks is *Argus Cloud* mede geproduceerd door het Grand Theatre.

Die cloud in de titel, wolk dus,

slaat op de stormen die je in de pompde cello-compositie zou kunnen herkennen, aanzwellende, afnemende en dan weer aanzwellende vlagen. Ze worden aangejaagd door een contante, metronomische ondertoon, die het achttal onderling wisselend voor zijn rekening neemt. Dreigend met de strijkstok, maar ook pizzicato voor als het wat veiliger mag aanvoelen.

Jovic zet als danseressen de Argentijnse Ornella Duday Linares en de Amerikaanse Kalin Morrow in om het publiek te betoveren met de door haar verzonnen beeldtaal, twee vrouwen met een nagenoeg eendere fysiek. Waar Linares in strak zwart latex zich kronkelend ondergeschikt maakt is het Morrow die zichzelf schokkend uitput – de muziek evenzo volgend als tartend. Het resultaat schittert de zaal door.

Jovic heeft de performance een extra dimensie gegeven met het aantrekken van videokunstenaar Filip Mikic. Achter het in een kring

**NOR
DER
ZON**

gezetten octet is een grote eerst witte wand opgetrokken, die later samen met de vloer de projecties opvangt. Die golven dan eens heftig, dan weer licht, automatisch aangestuurd door wat musici en de danseressen op de vloer presteren.

Het is wat je er in wilt zien en horen. Een storm, oké, maar deze combinatie van muziek, dans en film kan, mede dankzij het geschubd ogende strakke kostuum van Morrow, net zo goed en even geloofwaardig de associatie met een vaak woest en dan weer kalm zeeleven oproepen. De sessie wordt afgesloten door een bijzonder einde, als de cello's haast accordeonachtig wegglijden in het niets.

Heilig is misschien een te groot woord, maar een drie-eenheid hebben het octet, Jovic en Mikic absoluut gecreëerd. Met het ene element even belangrijk als het ander. Betoverend.

ERIC NEDERKOORN